

дятъ изъ гори и поля, да дирятъ храна. Тогаване съ тѣга ще си припомнимъ за хубавитѣ пролѣтни дни, за яснитѣ и топли лѣтни нощи. Сладкиятъ гласъ на славея ще бѣде замѣненъ съ злокобното грачене на вранитѣ. Дѣхавитѣ полски цвѣтя ще бждатъ замѣнени съ дебелъ снѣгъ. Буйното и живо поточе ще бѣде оковано въ вериги отъ ледъ. . . .

Само дългокракиятъ щръкъ, който миналата година зимува въ нашия градъ, ще ни бѣде гостъ. Той е тукъ. Не мисли да си ходи.

Миналата година, кога всички щъркели, лѣстовички и жерави отпѣтуваха за топлиѣ мѣста, той остана. Раненъ бѣ въ едното крило. Загиналъ би на срѣдъ пѣтя. . . Добри хора го прибраха. И почнаха да го гледатъ като домашна птица. Но защото тия, що му дадоха гостоприемство, бѣха бѣдни, нѣколко дѣца отъ махалата се събраха и рѣшиха да внасятъ по десетъ стотинки седмично. Тѣ образуваха дружба за покровителствуване полезнитѣ животни. Така тѣ изхраниха чича щръкля. Прѣзъ зимата той имъ изведе за тридесетъ лева месо. Това вървѣ до мѣсецъ мартъ, когато се върнаха другаритѣ му. Цѣло лѣто той ходи по блата и рѣки и си търси храна. Ония, що сж минували прѣзъ пазаря, сж виждали тоя дългокракъ умникъ. Изглежда че и тая година ще остане. Крилото му не е оздравѣло. Дѣцата, които го храниха лани, ще го хранятъ и тая зима.

